

Βασίλης Σεβδαλής
Οικονομολόγος - Συγγραφέας
Ικαρίας 9, 14671 Νέα Ερυθραία
τηλ. 210-8132178, φαξ 210-8133 732,
κιν. 6944 426180, e-mail: sebdalis@otenet.gr,

15.01.2010

Τα Πολιτικά του Αριστοτέλους ως βάση για την Αναβάθμιση της Ελληνικής Κοινωνίας

1. Αριστοτελικά κριτήρια για την Αναβάθμιση της Κοινωνίας

Ο Αριστοτέλης στο Η' βιβλίο των Πολιτικών, όπου μιλάει περί άριστου πολιτεύματος, διευκρινίζει (1323^A14-28, Πάπυρος) ότι προκειμένου να καθοριστεί το άριστον πολίτευμα, είναι αναγκαίο να καθοριστεί τι είναι ο άριστος πολιτικός βίος.

Και άριστος πολιτικός βίος είναι αυτός που περιέχει τα αγαθά του εξωτερικού κόσμου, τα αγαθά του σώματος, και τα αγαθά της ψυχής, γιατί μόνον τότε είναι ευδαίμων και ευτυχής.

Παρακάτω δε τονίζει (1323B1-7) ότι αποκτούν και φυλάττουν ευδαίμονα βίον «...μάλλον οι έχοντες υπερβολικά στολίσματα του χαρακτήρος και του πνεύματος, εν μετρίω δε βαθμώ τα υλικά, παρά οι εκ τούτων μεν έχοντες περισσότερα από όσα χρειάζονται, εξ εκείνων δε (στολισμάτων χαρακτήρος και πνεύματος) ολιγότερα από όσα πρέπει».

Και καταλήγει (1323B34-35) πως «...πόλις ευδαίμων είναι η άριστη και η καλώς εκτελούσα την αποστολή της».

Από τις λίγες αυτές προτάσεις συνάγουμε το ΠΡΩΤΟ βασικό συμπέρασμα για την δική μας ανάλυση: πόλις, στην περίπτωσή μας πολιτεία, ευδαίμων είναι η αρίστη και η καλώς εκτελούσα την αποστολή της!

Και σαν να θέλει ο φιλόσοφος να μας προστατέψει από μία κυριαρχούσα στις μέρες μας άποψη γράφει (1324B35-40): «Φαίνεται όμως ότι πολλοί νομίζουν ότι η πολιτική είναι η τέχνη του να κυριαρχεί τις των άλλων, και ότι εκείνο το οποίο ο καθείς δεν θεωρεί δια τον εαυτό του ούτε δίκαιον ούτε συμφέρον, δεν αισθάνεται εντροπήν να το επιβάλει εις τους άλλους. Διότι αυτοί μεν ζητούν δι εαυτούς δικαίαν εξουσίαν, δια τα δίκαια όμως των άλλων καθόλου δεν ενδιαφέρονται».

Και καταλήγει (1325A8-11): «Του σπουδαίου δε νομοθέτου αποστολή είναι να εξεύρη τον τρόπον, χάρις εις τον οποίον και η πόλις και οι κάτοικοι αυτής και πάσα άλλη κοινωνία ανθρώπων θα συμμετάσχει εις τον αγαθόν βίον και εις την ευδαιμονίαν, η οποία αρμόζει εις αυτούς».

Με τα παραπάνω, συμβάλει ο σοφός στην λύση του προβλήματός μας, της Αναβάθμισης της Ελληνικής Κοινωνίας δηλαδή, λέγοντας ότι οι σοφοί Νομοθέτες μας, άρα οι Βουλευτές, πρέπει (με σημερινά λόγια) να μας εξασφαλίσουν μία καλή ποιότητα ζωής. Πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να εκλείψουν όλα εκείνα που καθιστούν στις μέρες μας τον βίο μας αβίωτο.

Σε ένα Δεύτερο βασικό συμπέρασμα μας οδηγούν τα ακόλουθα λόγια του φιλοσόφου (1325A15 – 18):

«...Εάν η ευδαιμονία συνίσταται εις το πράττειν το καλόν, τότε άριστος βίος, και δια την πόλιν γενικώς και δι έκαστον πολίτην ιδιαιτέρως, πρέπει να είναι ο ενεργός βίος».

Ορίζει δε ως ενεργούς πολίτες (1325A24 – 25) «Κατ'έξοχην δε και κυριώτατα ενεργούς θεωρούμεν εκείνους, οι οποίοι ως αρχιτέκτονες εξωτερικεύουν δια πράξεων τας συλλήψεις της διανοίας».

Η ανάλυσή μας εμπλουτίζεται με μια, για τις μέρες μας, δυσάρεστη αλήθεια. Καθώς, συνήθως, βλέπουμε και καυτηριάζουμε τα κακώς κείμενα, δεν θέλουμε όμως να φορτωθούμε εμείς οι πολίτες την ευθύνη για την αντιμετώπισή τους, μια και χρειάζεται τόσο πολύ δουλειά και κόπος για να επιβιώσουμε σε ένα αντικειμενικά δύσκολο περιβάλλον. Ας τα κάνουν, λέμε, αυτοί που εκλέξαμε, όπως τους εκλέξαμε, για να μας κυβερνούν. Και βιώνουμε, μια γενιά σχεδόν, τα προβλήματα να σέρνονται και το βιοτικό επίπεδο των πολιτών να υποβιβάζεται. Για όλους μεν, όχι αναλογικά δε! Κάποιοι, μεταξύ αυτών οι πολιτικοί, φροντίζουν μέσω προνομίων που ψηφίζουν για τον εαυτό τους, να περνούν καλύτερα.

Διαπιστώνουμε έτσι ότι ο Αριστοτέλης είναι δίκαιος και με τους πολιτικούς και με τους πολίτες.

Ζητεί λύσεις από τον νομοθέτη, αλλά και ενεργό συμμετοχή από τον πολίτη!

Μετά τα δύο βασικά συμπεράσματα, θα κοιτάξουμε τώρα κάποια άλλα σημεία από τα Πολιτικά, στα οποία ο Αριστοτέλης αποδίδει ιδιαίτερη σημασία, και τα οποία θα μπορούσαν ενδεχομένως να μας βοηθήσουν στην προσπάθεια για την Αναβάθμιση της Κοινωνίας. Αυτά αναφέρονται στους τομείς της Παιδείας, της Αυτάρκειας, του Πλούτου και της Περιουσίας, της Δικαστικής Εξουσίας και της Δημοκρατίας.

Ιδιαίτερα:

(1) Παιδεία

Γράφει ο σοφός (1337^A10-14): «Ουδείς πράγματι θα αμφισβητήσει ότι ο νομοθέτης οφείλει να λάβει μεγίστην πρόνοιαν δια την εκπαίδευσιν των νέων, διότι άλλωστε εις όσας πόλεις δεν γίνεται τούτο βλάπτονται τα πολιτεύματά των. Διότι πρέπει η αγωγή του πολίτου να είναι σύμφωνος προς έκαστον πολίτευμα». Και εξειδικεύει (1337^A21-24): «...επειδή δε ο τελικός σκοπός της πόλεως είναι εις και ο αυτός, φανερόν ότι μια και η αυτή πρέπει να είναι και όλων των πολιτών η εκπαίδευσις και η περί αυτής φροντίς

πρέπει να είναι γενική... ». Παρακάτω δε τονίζει (1337^A27-31): «...Συγχρόνως δεν πρέπει κανείς πολίτης να νομίζει ότι ανήκει εις εαυτόν. Όλοι ανήκουν εις την πόλιν και έκαστος είναι εν μικρόν μόριον της πόλεως. Η δε επιμέλεια εκάστου μορίου προορίζεται να αποβλέπει προς την επιμέλειαν του όλου».

(2) Αυτάρκεια

Γράφει (1326B2-11): «Η εκ πολύ ολίγων απαρτιζομένη πόλις δεν θα είναι αυτάρκης, ενώ απαιρητήτως η αυτάρκεια είναι βάσις του σχηματισμού πόλεως.» Τεκμηριώνει δε την θέση αυτή (1291^A10 –12) «... Διότι είναι αδύνατον να ονομάσωμεν πόλιν αξίαν του ονόματος τούτου την φύσει δούλην. Διότι αυτάρκης είναι μόνον η πόλις η ελευθέρα. Ενώ η δούλη δεν είναι αυτάρκης».

(3) Πλούτος και Περιουσία

Για περιουσία και πολίτευμα ο Αριστοτέλης αναφέρεται στους κινδύνους που διατρέχει το πολίτευμα από την ανισότητα των περιουσιών. Μεταξύ των άλλων επισημαίνει (1266^A34- 1267B24): «... διότι ο μεν λαός εξεγείρεται ένεκα της ανισότητος των περιουσιών, οι εκλεκτοί όμως εξανίστανται εάν τα αξιώματα δίδονται εις όλους εξ ίσου ...».

Και προσθέτει κάτι πολύ ταιριαστό για τις μέρες μας (1273B2 – 5): «...Είναι δικαιολογημένοι να συνηθίζουν να εκμεταλλεύονται το αξίωμά των όσοι το εξαγοράζουν, αφού κατόπιν δαπάνης αναδεικνύονται άρχοντες».

Και παρακάτω (1295B44 –1296A5) συμπεραίνει: «Είναι λοιπόν μέγα ευτύχημα το να έχουν οι πολίται μετρίαν περιουσίαν, αλλ'αρκούσαν δι όλας των τας ανάγκας, διότι όπου οι μεν έχουν πολύ μεγάλας περιουσίας, οι δε καμίαν απολύτως, εκεί ή εις δημοκρατίαν απόλυτον καταντά το πολίτευμα ή εις άκρατον ολιγαρχίαν ή εις τυραννίδα ...».

Επί πλέον επισημαίνει ότι πρέπει να εκτελούνται τα χρήσιμα δια την ζωήν της πόλεως έργα και διευκρινίζει ότι (1328B5-17) «... προς τούτοις πρέπει να υπάρχει αφθονία

τις χρημάτων και δια τας εσωτερικάς της ανάγκας και δια τας πολεμικάς».

(4) Δικαστική Εξουσία

Βεβαίαν αντίληψιν για το πόση σημασία δίδει ο σοφός στην απονομή οικονομικής δικαιοσύνης αποκτούμε και μόνον από την διαίρεσιν των δικαστηρίων εις οχτώ από τα οποία, κυριότερα είναι (1300B14 - 1301^A16):

- (1) πρώτον το λαμβάνον τους λογαριασμούς των δημοσίων υπολόγων, όταν λήγει η θητεία των.
- (2) Το δια τα αδικήματα κατά του δημοσίου πλούτου.
- (3) Το δικάζον τας αποπείρας εναντίον των θεμελιωδών νόμων της πολιτείας.
- (4) Το δικάζον τας αντιρρήσεις των αρχόντων και των ιδιωτών κατά των επιβληθέντων εις αυτούς προστίμων.
- (5) Το περί των ιδιωτικών χρηματικών διαφορών και κυρίως των σοβαροτέρων κατά το ποσόν.

(5) Δημοκρατία

Για την οποία γράφει:

«Όλοι οι πολίται γίνονται εκ περιτροπής άρχοντες και αρχόμενοι» (1332^A28 –30). Επίσης, «η πόλις πρέπει να είναι και σώφρων και ανδρεία και σταθερά» (1334^A20-26).

Τη δε έννοια του Πολίτη την προσδιορίζει ως εξής (1283B46-1284^A4): «...Πολίτης δε είναι γενικώς μεν ο έχων και το δικαίωμα να άρχει και την υποχρέωσιν να είναι αρχόμενος ...».

Ως προς τις έννοιες Δημοκρατία και Ολιγαρχία αναφέρει (1290^A42 – 1290B4): « Πρέπει μάλλον να ορίσωμεν ότι δημοκρατία μεν υφίσταται όπου οι ελεύθεροι είναι κυρίαρχοι, ολιγαρχία δ'όπου κυρίαρχοι είναι οι πλούσιοι...».

Για δε την ισότητα λέει (1291B32 – 37): «Το πρώτον είδος της Δημοκρατίας είναι εκείνη, η οποία διακρίνεται κατ'εξοχήν δια της ισότητος....»

2. Βασικές Επιλογές για την Αναβάθμιση της Κοινωνίας

Οι παραπάνω σκέψεις του σοφού μας βοηθούν, αφενός στο να διατυπώσουμε προϋποθέσεις για την Αναβάθμιση της Ελληνικής Κοινωνίας, και αφετέρου στο να ορίσουμε τομείς παρεμβάσεων, τους οποίους συμπεριλαμβάνουμε σε ένα Πλάνο Άμεσης Δράσης.

Βασική προϋπόθεση είναι το κράτος να εκτελεί καλώς την αποστολή του, έχοντας νομοθέτας που εξασφαλίζουν στους πολίτες αγαθόν και ευδαίμονα βίον, και ενεργούς πολίτες.

Η παρούσα κατάσταση της χώρας όμως δείχνει ότι πόρω απέχουμε από το να έχουμε κράτος που εκτελεί καλώς την αποστολή του, καθώς επίσης και νομοθέτας που εξασφαλίζουν στους πολίτες ευδαίμονα βίον.

Και επειδή η πείρα των τελευταίων τριάντα και πλέον χρόνων δείχνει αδυναμία του Κοινοβουλίου να εξεύρει λύσεις, το βάρος αυτό πέφτει αναγκαστικά στους ώμους των πολιτών. Γι' αυτό διατυπώνεται πρόταση πώς θα μπορούσαν να παρέμβουν και να συμβάλουν στην λύση οι ίδιοι οι πολίτες.

Οι τομείς ιδιαιτέρας σημασίας στα Πολιτικά που επιλέγονται ως τομείς παρέμβασης για την Αναβάθμιση της Κοινωνίας, όχι μόνο δικαιώνουν την αριστοτελική σκέψη, αλλά και την καθιστούν στις μέρες μας όσο ποτέ επίκαιρη και αναγκαία.

Ο τομέας της παιδείας είναι πολύ σημαντικός για την διατήρηση του πολιτεύματος, ιδιαίτερα στην εποχή της Παγκοσμιοποίησης, κατά την οποία η εθνική ταυτότητα έχει για πολλούς κατοίκους της χώρας μικρότερη σημασία από άλλες, όπως η θρησκευτική ταυτότητα.

Η αυτάρκεια, ιδιαίτερα τα τελευταία τριάντα χρόνια, αποτελεί μείζον πρόβλημα για την επιβίωση της χώρας, αφού καταναλώνουμε περισσότερα από όσα παράγουμε, και κατά την κοινήν λογικήν, αλλά και ομολογίαν των διοικούντων την χώραν, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο έτσι, κινδυνεύει η Εθνική μας Κυριαρχία. Πρέπει να ανατρέψουμε αυτή την πορεία.

Αλλά και ο πλούτος, και προ πάντως οι στρεβλώσεις που προκλήθηκαν τα τελευταία χρόνια δια της μαζικής μεταφοράς οικονομικών πόρων από τους πολλούς στους ολίγους με ευθύνη των κυβερνώντων, κατέχει καίρια σημασία για το πολίτευμα, καθόσον είναι καθοριστικός για την λειτουργία του, αλλά και για την ελευθερίαν και ανεξαρτησίαν του κράτους, καθ' ήν στιγμήν βιώνουμε σε καθημερινή βάση την απειλήν κατά της Ελλάδος και του Ελληνισμού.

Η λειτουργία των δικαστηρίων, και η βαρύτητα που δίνει ο σοφός στην αντιμετώπιση των οικονομικών σχέσεων πολιτών και κράτους, μας εμπνέει να ζητήσουμε ως πολίτες ριζοσπαστικές λύσεις για να αποτρέψουμε την χώρα από την πτώχευση και τον διεθνή χλευασμό.

Τέλος, το έλλειμμα Δημοκρατίας στην χώρα μας – αλλά και στον λεγόμενο Δυτικό Κόσμο – έχει λάβει τόσο μεγάλες διαστάσεις ώστε να μιλά κανείς περί ουσιαστικής κατάργησής της από τα ΜΜΕ, την Παγκοσμιοποίηση, την ανικανότητα φύλαξης των συνόρων της και την αδυναμία ποιοτικής Αναβάθμισης του Πολιτικού Συστήματος και της Κοινωνίας.

Βέβαια, τους τελευταίους μήνες έγιναν από τα δύο κόμματα εξουσίας, τα οποία κυρίως ορίζουν τις τύχες της χώρας, πρωτόγνωρα βήματα Αναβάθμισης και Εκσυγχρονισμού. Επιβάλλεται όμως να είμαστε προσεκτικοί μέχρι να αποδειχθεί ότι οι προσπάθειες αυτές είναι αποτελεσματικές και θεραπεύουν τις μακροχρόνιες ασθένειες της Κοινωνίας, και δεν είναι καλές προθέσεις, ερασιτεχνισμοί ή σκοπιμότητες που αποβλέπουν μόνο στην διατήρηση της εξουσίας.

3. Οι Ενεργοί Πολίτες

Οι ενεργοί πολίτες σήμερα συμβάλλουν και καλύπτουν ελλείμματα της κοινωνίας στους τομείς της υγείας, του πολιτισμού, αλλά και της Αλληλεγγύης και της διεκδίκησης καλύτερων συνθηκών εργασίας και ποιότητας ζωής

Ιδιαίτερα δε στις μέρες μας (2010), μετά την ψήφιση της Συνθήκης της Λισσαβόνας, παρέχεται στους πολίτες η δυνατότητα να επηρεάζουν την διαμόρφωση της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εφόσον συγκεντρωθούν τουλάχιστον ένα εκατομμύριο (1.000.000) υπογραφές πολιτών σημαντικού αριθμού κρατών μελών, μπορεί να κληθεί η Επιτροπή να υποβάλει νέες προτάσεις πολιτικής στους τομείς της αρμοδιότητος της. Επί πλέον το ίδιο το Σύνταγμα της χώρας δίνει δυνατότητες παρέμβασης των πολιτών για σημαντικά θέματα μέσω δημοψηφισμάτων. Μέχρι στιγμής όμως το Πολιτικό Σύστημα δεν τολμά να ενεργοποιήσει αυτή την δυνατότητα.

Επί πλέον βήματα, όπως η Βουλή των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, ή η Πρωτοβουλία τους για την Δημιουργία Ηθικής Τράπεζας, μπορεί να αυξήσει έτι περισσότερο την ποιότητα ζωής μας.

Όμως, η καίρια παρέμβαση των Ενεργών Πολιτών πρέπει να γίνει στην ίδια την πολιτική, και συγκεκριμένα για την ποιοτική Αναβάθμιση της Βουλής. Μία αναβαθμισμένη βουλή θα λύσει ικανοποιητικά τα ελλείμματα που υπάρχουν στην δικαιοσύνη, την δημοκρατία και την παιδεία.

Ένας τρόπος για να επιτευχθεί ο στόχος αυτός είναι η πρόταση για Αυτοοργάνωση. Δημιουργούμε Πυρήνες Αναβάθμισης της Βουλής και της Κοινωνίας στις εκλογικές περιφέρειες σε όλη την χώρα, για να προωθήσουμε στην Βουλή Αξιόπιστους

Υποψηφίους της κάθε περιοχής, που θα αναλάβουν να υλοποιήσουν μέσα από τους πολιτικούς τους φορείς τις Δεσμεύσεις του προτεινόμενου Προγράμματος Άμεσης Δράσης.

Για να επιτευχθεί αυτό πρέπει να γίνουν τα αντίθετα από εκείνα που κάναμε μέχρι τώρα. Μέχρι τώρα λεγόταν ότι γίνεται «πορεία προς τον λαό». Άντ' αυτού ας γίνει πορεία από τον λαό. Δηλαδή να πάρουμε εμείς οι πολίτες την υπόθεση της χώρας στα χέρια μας και να μην τα περιμένουμε όλα από τους αρχηγούς των κομμάτων. Να αντιληφθούν τα κόμματα ότι εμείς οι πολίτες κατανοούμε τα προβλήματα της Ελληνικής Κοινωνίας και μπορούμε να ξεπεράσουμε τις όποιες αγκυλώσεις. Και τότε σίγουρα θα τολμήσουν κόμματα και αρχηγοί να κάνουν τις αναγκαίες τομές

Συγκεκριμένα: Αντί να έρχονται οι υποψήφιοι βουλευτές σε μας και να ζητούν την ψήφο μας, να πάμε να τους βρούμε εμείς. Να βρούμε και να επιλέξουμε αυτούς που μπορούν και θέλουν να λύνουν προβλήματα. Και αυτοί είναι όσοι έκαναν «κάτι» στην ζωή τους πριν μπουν στην Πολιτική, και όχι αυτοί που έγιναν «κάτι» από την Πολιτική.

Οι υποψήφιοι βουλευτές μπορούν να προέρχονται από όλα τα υπάρχοντα ή συμμετέχοντα στις εκλογές κόμματα, αρκεί να αποδέχονται τις Δεσμεύσεις και να ανταποκρίνονται στα ποιοτικά κριτήρια που παραθέτουμε:

1. Να έχουν διακριθεί στην Κοινωνία με το έργο τους.
2. Να έχουν αναπτύξει επαγγελματική δραστηριότητα.
3. Να μη έχουν διαπράξει οικονομικές ατασθαλίες.

Οι Πυρήνες αυτοί δεν αποτελούν Κόμμα ή Κίνημα. Είναι απλώς Πρωτοβουλία Αναβάθμισης της Βουλής και της Κοινωνίας μέσα στα υπάρχοντα θεσμικά πλαίσια.

4. Πρόγραμμα Άμεσης Δράσης

Το Πρόγραμμα Άμεσης Δράσης εστιάζεται στο πρόβλημα της οικονομίας κυρίως, όχι μόνο γιατί αυτό είναι αναγκαίο για την επιβίωση της χώρας μας, αλλά και επειδή αυτό απαιτεί το φιλότιμο του λαού μας. Στο ποσοστό βέβαια που αυτό ακόμα υπάρχει... Γιατί καταντήσαμε, δώσαμε το δικαίωμα, να μας λοιδορούν από άκρο σε άκρο του πλανήτη γη, όχι χωρίς ίδιο συμφέρον! Γεγονός πάντως είναι, ότι εμείς εισπράττουμε την χλεύη, και αυτοί μία σχέση Ευρώ / δολαρίου που καθιστά τις οικονομίες τους διεθνώς πιο ανταγωνιστικές.

Το Πρόγραμμα αυτό αναλαμβάνουν να υλοποιήσουν οι υποψήφιοι βουλευτές που θα υποστηριχθούν από τους Πυρήνες για την Αναβάθμιση της Βουλής και της Κοινωνίας, αποδεχόμενοι την δέσμευση να προωθήσουν στις κυβερνητικές επιλογές των πολιτικών τους φορέων τα κάτωθι:

1. Εξάλειψη εντός δεκαετίας των βαρών που μεταφέρει η γενιά μας στις επόμενες γενιές. Για τον σκοπό αυτό εκπονείται Δεκαετές Πρόγραμμα Εξυγίανσης, με συνεισφορές ανάλογες των εισοδημάτων, και με απόλυτη απαγόρευση της χρήσης των ποσών αυτών για οιονδήποτε άλλον σκοπό.

Για να αποκτήσουμε αντίληψη των αδιανόητων στον κοινό νου μεγεθών, αρκεί να αναφέρουμε ότι, σύμφωνα με στοιχεία της Τραπέζης της Ελλάδος (Καθημερινή 6.1.2010), Κράτος και Πολίτες χρωστούμε στους ξένους 403,2 δις. Ευρώ, που αντιστοιχεί στο 168% του ΑΕΠ.

Σύμφωνα όμως με αναφορές στον τύπο, το σύνολο του Εθνικού Χρέους, αν λάβουμε υπόψη το έλλειμμα των Ασφαλιστικών Ταμείων που ανέρχεται σε 300 δις. Ευρώ

περίπου, και τα χρέη Ιδιωτών και Επιχειρήσεων, ανέρχεται στο ιλιγγιώδες ποσό των 917 δις. Ευρώ.

Βεβαίως είναι πρόπον να ρωτήσει κανείς ποιοί προκάλεσαν αυτό το χρέος (για να κληθούν να το πληρώσουν).

Σίγουρό πάντως είναι ότι, αν δεν ληφθούν άμεσα μέτρα, τα ποσά αυτά θα κληθούν να πληρώσουν τα παιδιά μας. Κι αυτό είναι ότι πιο ανήθικο υπάρχει. Πράγμα που τουλάχιστον τα παιδιά μας έχουν κατανοήσει, και δικαίως εκφράζουν δημοσίως το αίτημα: «Μη δανείτε άλλο για λογαριασμό μας».

2. Πολιτικός ή δημόσιο πρόσωπο δεν μπορεί να αυξήσει την περιουσία του κατά την διάρκεια της θητείας του στο δημόσιο. Οποιαδήποτε αύξηση της περιουσίας του μεταβιβάζεται στο κράτος, σε ειδικό λογαριασμό για εξυγίανση των Οικονομικών του. Οποιοδήποτε ποσό μεταφερθεί σε συγγενικό ή άλλο πρόσωπο κατάσχεται υπέρ του ειδικού αυτού λογαριασμού.

3. Επανεξετάζονται τα ποσά που άντλησαν εταιρίες από το Χρηματιστήριο, με την μορφή εισαγωγής ή αύξησης του Κεφαλαίου τους. Ελέγχονται όλες οι χρήσεις των Κεφαλαίων που αντλήθηκαν και απαιτείται η επιστροφή στους μετόχους που συμμετείχαν στην εκάστοτε έκδοση μετοχών, όλων των Κεφαλαίων που δεν χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά για επενδύσεις που η εταιρεία υποσχόταν να υλοποιήσει. Όσοι επιχειρηματίες ή διοικητικά συμβούλια αρνούνται να επιστρέψουν τα ποσά που άντλησαν, διώκονται ποινικά.

Αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον το ότι τα πολιτικά κόμματα, σχεδόν με καθυστέρηση δεκαετίας, αποφάσισαν να ασχοληθούν με το σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου, που σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου οδήγησε στο να χάσουν οι ιδιώτες αποταμιεύσεις 33 τρεις δραχμών.

Ελπίδα και προσμονή είναι τα χρήματα που κακώς χρησιμοποιήθηκαν από επενδυτές να επιστρέψουν στους δικαιούχους τους. Μία τέτοια εξέλιξη δεν θα οδηγούσε μόνον στην απονομή δικαιοσύνης, αλλά θα συνέβαλε και σε σημαντική αναθέρμανση της οικονομίας, καθώς είναι κοινό μυστικό ότι μέγα μέρος των επενδυτικών κεφαλαίων μεταφέρθηκε, παρανόμως, σε υπεράκτιες εταιρείες, στερώντας την χώρα από απολύτως αναγκαία κεφάλαια.

4. Χρήματα Ελλήνων, εταιρειών ή ατόμων που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα, και έχουν για οιονδήποτε λόγο διοχετευτεί σε Υπεράκτιες εταιρείες επαναπατρίζονται και φορολογούνται σύμφωνα με το ελληνικό φορολογικό σύστημα. Εάν προκύψει ότι τα ποσά αυτά δεν προέρχονται από νόμιμες οικονομικές δραστηριότητες, κατάσχονται από το Ελληνικό δημόσιο και περνούν στον λογαριασμό για την εξυγίανση των Οικονομικών του κράτους. Για την επίτευξη του στόχου αυτού οι Υποψήφιοι Βουλευτές δεσμεύονται να απαιτήσουν από την Κυβέρνηση που θα προκύψει, να συνεργαστεί με της χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις χώρες που φιλοξενούν Υπεράκτιες εταιρείες.
5. Η εκκλησία πληρώνει τους μισθούς των ιερέων. Όλα τα πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου της εκκλησίας δημοσιεύουν ισολογισμούς σε εφημερίδες κρατικής ή τοπικής εμβέλειας, αναλόγως της βαρύτητάς τους. Από οποιονδήποτε ποσό που μεταφέρεται από ενορία σε επισκοπή, δεσμεύεται το 50% σε ειδικό λογαριασμό για ανάγκες της ενορίας.
6. Το κράτος δεν κάνει κατασχέσεις πρώτης κατοικίας πολιτών για οφειλές προς το Δημόσιο και τον δημόσιο τομέα. Επιβάλλει δε το αυτό και σε όσες τράπεζες δέχτηκαν οιασδήποτε μορφής ενίσχυση από το κράτος.

Στους πολίτες χορηγούνται μακροχρόνια χαμηλότοκα δάνεια για να την αποπληρωμή των χρεών τους.

7. Τέλος, δεσμεύονται οι Υποψήφιοι Βουλευτές που υποστηρίζονται από τους Πυρήνες για την Εκπόνηση Εκπαιδευτικού Συστήματος που συγκροτεί υπεύθυνους Πολίτες, με οικουμενική αλλά και βαθιά Ελληνική συνείδηση. Ελληνική συνείδηση!

Βέβαια αυτό είναι μεγάλο θέμα στις μέρες μας, ακόμα και στην ίδια μας την χώρα. Δε θα μπω όμως στον διάλογον αυτόν, ούτε θα αναφερθώ στις αρετές και της αδυναμίες της φυλής, τον Όμηρο και τον Παπαρηγόπουλο. Ευτυχώς, πάρα πολλοί συμπολίτες αυτής της χώρας, νιώθουμε τον Ελληνισμό στην καρδιά μας.

5. Τρόπος και χρόνος υλοποίησης του Προγράμματος Άμεσης Δράσης

Κάθε πολίτης που θέλει να συμβάλει στο ξεπέρασμα των αδιεξόδων, αναλαμβάνει την πρωτοβουλία και δημιουργεί Πυρήνες υλοποίησης του προγράμματος στην πόλη ή τον νομό του.

Οι πυρήνες μπορούν να δεχτούν μέρος, να αφαιρέσουν ή να προσθέσουν και να διατυπώσουν τις «δικές τους» Δεσμεύσεις που θα ισχύουν στον τόπο τους και θα δεσμεύουν τους Υποψηφίους του τόπου τους.

Αναμφισβήτητα, η υλοποίηση του Προγράμματος αυτού, εφόσον υιοθετηθεί από κάποιους πολίτες, απαιτεί και χρόνο συζήτησης και προετοιμασία για την εφαρμογή του. Όμως, υπάρχει επαρκής χρόνος μέχρι τις επόμενες βουλευτικές εκλογές, να συζητηθεί, να προετοιμαστεί και να πάρει το βάπτισμα του πυρός με δύο τρόπους:

1. Με σταυροδότηση Βουλευτών που ανταποκρίνονται στα ποιοτικά κριτήρια της πρότασης.
2. Με απαίτηση από τους υποψηφίους βουλευτές που σταυροδοτούμε, να αναλάβουν το σύνολο, μέρος ή παρόμοιες δεσμεύσεις με αυτές της πρότασης.

6. Μία οικουμενική πρόταση: Επαναπροσδιορισμό του ρόλου των διαχειριστών του χρήματος για την επιβίωση των ανθρωπίνων κοινωνιών.

Ο ρόλος του χρήματος σήμερα, ως αμοιβή για την προσφορά εργασίας και αγορά προϊόντων και υπηρεσιών, οδήγησε, και οδηγεί όλο και περισσότερα κράτη και κοινωνίες, σε πτώχευση. Και σχεδόν το σύνολο των πολιτών σε αγωνιώδη διαβίωση, από την γέννηση μέχρι την τελευταία τους.

Τα παιδιά και οι νέοι / νέες χάνουν την παιδικότητά τους, αγωνιζόμενοι από νήπια μέχρι την ολοκλήρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, να μαθαίνουν όσο το δυνατόν περισσότερα για να αντέξουν στον επαγγελματικό ανταγωνισμό. Όσα δε παιδιά δεν έχουν τα μέσα ή τις ικανότητες να μετέχουν σ' αυτόν τον εξουθενωτικό αγώνα, δεν έχουν στον ήλιο μοίρα.

Όταν όμως μπουκν στην επαγγελματική ζωή αμείβονται με μισθούς πείνας που δεν τους επιτρέπουν να σταθούν μόνοι στα πόδια τους ή να δημιουργήσουν οικογένεια.

Αυτοί πάλι που ευτύχησαν να έχουν δουλειά, για να μη αναφερθούμε στα εκατομμύρια που θέλουν αλλά δεν βρίσκουν εργασία, ζουν συνεχώς με την αγωνία της απόλυσης και των συνεχών εκβιασμών για την προσφορά όλο και περισσότερης εργασίας χωρίς ανταμοιβή, συνήθως για την μεγιστοποίηση των κερδών των εταιρειών.

Αλλά και οι άνδρες και γυναίκες της τρίτης ηλικίας, που μια ζωή πλήρωναν για τις συντάξεις τους, ζουν με τον τρόπο της κατασπατάλησης των αποταμιεύσεων τους από ιδιώτες ή κρατικούς διαχειριστές των συνταξιοδοτικών τους αποθεμάτων.

Εξαίρεση αποτελούν οι διαχειριστές του χρήματος και οι πολιτικοί. Που ας σημειωθεί, δεν παράγουν τον πλούτο, ούτε βιομηχανικοί εργάτες είναι, ούτε καλλιεργητές της γης, ούτε προσφέρουν υπηρεσίες για τις ανάγκες και την εξυπηρέτηση του πολίτη.

Τι κάνουν; Διαμορφώνουν τις συνθήκες λειτουργίας του χρήματος και το διαχειρίζονται.

Ποιά είναι η σχέση μεταξύ των δύο τελευταίων ομάδων, καταγγέλλει η Ένωση Καταναλωτών των ΗΠΑ. Σύμφωνα με δημοσιεύματα του τύπου, στην σχετική έκθεση πέρυσι ενημερώνει ότι το χρηματοπιστωτικό σύστημα χρηματοδότησε το πολιτικό σύστημα με 4,5 (τεσσεράμισι) δις δολάρια. Το αντίδωρο αυτής της γενναιοδωρίας το ξέρουμε όλοι: Φορτώθηκαν οι φορολογούμενοι τα χρέη που δημιούργησε η απληστία των τραπεζιτών.

Ας μη βιαστούμε να πούμε ότι αυτά συμβαίνουν μόνο στις ΗΠΑ. Θα μας διαψεύσει ο καθηγητής Ζαν-Πωλ Φιτουσί με δημοσίευσμά του στην Le Monde στις 5.01.2010, το οποίο αναφέρεται στην Καθημερινή στις 10.01.2010, όπου μεταξύ άλλων γράφει: «... Ήταν οι ίδιες οι τράπεζες που λήστευαν τα εθνικά κράτη, αφού δανείζονταν από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με 1,5% και δάνειζαν τα κράτη με 5.5% ή 6%. Το απλό ερώτημα, γιατί, αφού «πρέπει» να τους δώσουμε τόσα λεφτά, δεν τις εθνικοποιούμε τουλάχιστον ούτε καν τις υποχρεώνουμε να αλλάξουν τους όρους λειτουργίας (δάνεια, επιτόκια, φορολόγηση κερδών και άλλα), περιμένει ακόμη την απάντησή του».

Και στην Ελλάδα; Θα θυμόμαστε όλοι ότι πριν δύο περίπου χρόνια η Κυβέρνηση έδωσε εν μια νυχτί ομόλογα για 28 (είκοσι οχτώ) δις Ευρώ στις τράπεζες, για να χρηματοδοτήσουν την οικονομία και να σώσουν την χώρα από τον όλεθρο, όπως μας είπε τότε η Κυβέρνηση. Σήμερα γνωρίζουμε ότι οι αξιότιμες τράπεζες της Ελλάδος έκαναν ότι στηλιτεύει ο καθηγητής Φιτουσί: δανείστηκαν με τα ομόλογα του κράτους στο 1.5 % και δάνεισαν το κράτος για 5,5% η 6%. Ο Απολογισμός: Οι τράπεζες, εν μέσω κρίσης, εξασφάλισαν σημαντικότερα κέρδη, και οι εργαζόμενοι οδηγήθηκαν κατά δεκάδες χιλιάδες ανά μήνα στην ανεργία και την απόγνωση.

Αν λοιπόν θέλουμε να απαλλαγούμε ως άτομα από τον αγχώδη βίο, ως λαοί και κοινωνίες να διατηρήσουμε την συνοχή μας, και ως κράτη να επιβιώσουμε, είναι αναγκαίο να επαναπροσδιορίσουμε τον ρόλο των διαχειριστών του Χρήματος σε οικουμενική κλίμακα. Μια καλή βάση για τον ρόλο τους μας δίνει ο Αριστοτέλης (Πολιτικά, βιβλίο Α, 1258^{α39}-1258β9), όπου γράφει: «Διότι της φύσεως αποστολή είναι να δίδει τροφή εις το γεννηθέντα. Διότι πας γεννών οφείλει να δώσει και την τροφήν εις το γεννηθέν. Δι αυτό και όλοι οι καρποί και τα ζώα αποτελούν φυσικό κεφάλαιον προς απόκτηση των αγαθών από τους ανθρώπους. Επειδή δε αυτή είναι διπλή, ως είπομεν προηγουμένως, ήτοι εμπορική και οικιακή οικονομία, και αυτή μεν είναι αξιέπαινος διότι ικανοποιεί ανάγκας, εκείνη δε ανταλλακτική και αξία επικρίσεως δικαίας, (διότι δεν είναι φυσική αλλά δια της ανταλλαγής νομισμάτων), δι αυτό δικαιοτάτα μισείται η τοκογλυφία, διότι το κέρδος γεννάται από αυτό το ίδιο το νόμισμα και όχι από την χρήσιν, χάριν της οποίας εφευρέθη το νόμισμα. Διότι ενώ εφευρέθη χάριν της ανταλλαγής ο τόκος το πολλαπλασιάζει. Εξού και έλαβε το όνομα. Διότι τα γεννώμενα είναι όμοια προς τους γεννήτοράς των, ενώ ο τόκος είναι γέννησις νομίσματος από νόμισμα. Ωστε είναι κατ εξοχήν η παρά φύσιν απόκτησις χρήματος».

2.